

A treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 412

Barcelona, 15 d'abril de 1.975

PREU : 8 pessetes

Davant del Primer de Maig

Declaració del Comitè Executiu del PSUC

La Diada Internacional dels Treballadors va a celebrar-se enguany en un moment crucial de la crisi del Règim, quan la inflació, la recessió econòmica, les fallides i suspensions de pagaments, l'augment de l'atur i l'encariment del cost de la vida, plantegen a totes les capes del poble la necessitat inajornable de desembarassar-se del règim dictatorial franquista, principal obstacle a les solucions que calen al país.

Acuitades pel combat obrer i popular, les camarilles governants acrieixen la seva desmoralització i els seus enfrontaments i discuteixen públicament la possibilitat de proclamar la incapacitat d'en Franco i de precipitar el procés successor i com una mesura desesperada per tal d'intentar salvar la supervivència del règim.

Paral·lelament, la Junta Democràtica d'Espanya estén la seva influència a tot el país, és reconeguda de fet pel Parlament Europeu com a embrió del futur poder democràtic dels pobles d'Espanya i anuncia la seva decisió de preparar una "Jornada d'acció democràtica" dirigida a forçar la substitució dels òrgans feixistes de poder per un Govern Provisional de Reconciliació a tot Espanya, la qual cosa suposarà la instauració d'un Consell Provisional de la Generalitat a Catalunya, encarregat de governar durant el període constituent del règim futur.

El Comitè Executiu del PSUC considera que el proper Primer de Maig ha de ser celebrat pels treballadors preparant les futures eleccions sindicals, previstes legalment per al mes de maig.

Copar els llocs d'enllaços sindicals i de vocals jurats d'empresa en la primera fase de les eleccions, amb la perspectiva d'apropiar-se, en la segona, de les Unions de Treballadors i de Tècnics, constitueix un element clau de la lluita per impedir que les conseqüències de la crisi econòmica recaiguin exclusivament sobre els treballadors,

una condició essencial de la batalla en defensa del lloc de treball per una veritable assegurança d'atur, per l'anul·lació de l'article 103 que regula l'acomiadament pagat, pels drets de reunió i de vaga, per la readmissió dels acomiadats de SEAT, Hispano Olivetti i altres empreses per haver-se destacat en la defensa dels interessos de tots, per la immediata llibertat d'en Camacho i els altres lluitadors obrers, per l'amnistia per als presos i exiliats polítics.

Les properes eleccions sindicals han de marcar una fita principal del combat per una central sindical unitària, independent i democràtica, de tots els treballadors, cap a la qual s'avança avui desenvolupant el moviment de Comissions Obreres a tots els nivells i fent servir decididament els càrrecs sindicals, els locals de la CNE, les vocals laborals de les Associacions de Veïns, la premsa, la tribuna pública i els altres mitjans legals, per defen-

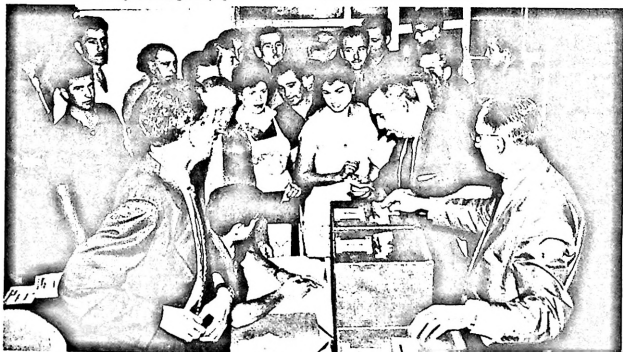
sar les reivindicacions econòmiques i polítiques dels treballadors.

El Comitè Executiu del PSUC crida els comunistes i tots els revolucionaris a promoure i impulsar l'ajut econòmic als acomiadats, a col·locar-se a l'avantguarda de les accions a barris i pobles en demanda de llocs escolars, institucions sanitàries i altres serveis públics que la població necessitaangoixosament, en defensa de l'ensenyament del català i per les llibertats nacionals de Catalunya, com també a redoblar la seva actitud solidària internacionalista en suport de la lluita heroica dels pobles de Vietnam i Cambodja, contra la repressió que s'abat sobre els democrates a Xile i en suport de la democràcia portuguesa.

Visca el Primer de Maig!

Barcelona, 14 d'abril de 1975

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

"Les properes eleccions sindicals han de marcar una fita principal del combat per una central sindical unitària, independent i democràtica..."

Les mesures econòmiques del Govern

L'anunci de les mesures adoptades pel Govern ha seguit un simptomàtic com pla d'espera ple d'escepticisme per part d'empresaris, periodistes i economistes. Després de les declaracions de Cabello de Alba i Fernández Suárez, la desaprovació s'afegeix a la desconfiança i, com diu el "Correc Catalán" del 9.4.75, "els temors i els dubtes que ens varen assaltar davant de l'anunci de les mesures no s'ha dissipat".

Es constata oficialment que les taxes d'inflació ultrapassen el 21 per cent els darrers dotze mesos i que la seva tendència es creixent; i que el nivell oficial d'atur s'apropa perillosament al 3 per cent; que l'índex d'utilització de la capacitat productiva és cendeix perillosament, i que el sector exterior pateix desequilibris de tal mena que poden fer minvar en més d'un 50 per cent les nostres reserves de divises. Només els dos primers mesos de 1975, la pèrdua de reserves supera la del trimestre anterior.

Davant d'una crisi profunda que recorreix el propi Govern, haurien d'esperar mesures de política econòmica enèrgiques i profundes, però el fet és que davant de la inflació desbordada se'ns respon amb una nova reedició de congelació de preus i marges comercials, mesures similars a les del novembre de 1973, que ja l'anterior ministre de Comerç havia reconegut com a ineficaces sense un corresponent aparell de controls de caràcter mastodontic, i que no fan més que servir de justificació demagògica de la principal mesura adoptada pel govern: la congelació salarial.

La preocupació per evitar augmentos de l'atur, que a algunes províncies del Sud ultrapassa ja el 10 per cent de la població activa, no es soluciona més que augmentant la taxa d'inversió, creant llocs de treball i mantenint en ple na activitat els actuals. Cap de les mesures que s'han pres ara no es dirigeix a aquests objectius. Pretendre augmentar les nostres exportacions sense mesures específiques, davant d'un mercat capitalista mundial en plena crisi, quan les expectatives de creixement més optimistes parlen d'un 1,5 % anual i les de signe oposat d'un 1 o d'un 2 % per a aquest any, quan tots els països pretenen aconseguir la col·locació, als mercats externs, dels estocs excedents que no absorbirà el seu mercat interior, és pura política-ficcio.

La limitació de dividends als repartits els dos anys anteriors és una mesura demagògica, ja que 1973 i 1974 foren anys de superbeneficis i d'alts dividends i que, a més a més, si l'accionista no rep el benefici com a dividend l'obté com a major valoració de les seves accions. Les mesures de tipus fiscal perseguïen clarament aplegar més fons per a Hisenda, la qual cosa suposarà un esclat impacte en l'ampli dèficit amb què es tancarà l'any i no suposa ni encara un lleuger intent d'escometre la reforma fiscal que exigeix la greu de-

fraudació pública que preval al país per part de les classes dominants.

Les confuses, incoherents i ineficaces mesures que s'adopten davant dels greus problemes que l'economia espanyola travessa, deixen de mexixer aquests qualificatius quan hom aborda el tema dels augmentos salarials, perquè de nou, com el 1939, 59, 67, 70 i 73, es pretén que sigui la classe obrera i els assalariats en general els qui paguin la factura principal i es procedeix al big queig encobert dels salaris en marcar que els seus augmentos no podran superar l'augment del cost de la vida "oficial" tot reduït a un escaramsant 3 per cent el marge excepcional de superació, fins i tot qual l'òrgan màxim de Sindicats planteja la necessitat d'una més gran participació de les rendes salarials en la renda nacional, ja que, des del 1972, el percentatge s'ha reduït notablement. Les crides a "produir més, produir a preus competitius i consumir menys" tenen aquí el seu clar destinatari. Es pretén que les millores en la productivitat es traduïxin en més i millors bé neficis i no pas en més i millors salaris.

Les reformes que el nostre país necessita i espera des de fa 36 anys són les úniques que permetrien de reactivar l'economia: una reforma agrària que donés la terra a qui la treballa i que multiplicaria la producció, abaratiria el costell de la compra, permetria millorar les nostres exportacions agrícoles i evitaria les importacions fabuloses que fem en productes alimentaris; una reforma fiscal que, tot redistribuint les càrregues impositives a favor de les capes més desfavorides, permetés finançar els serveis socials fonamentals: ensenyament, sanitat, infraestructura urbana, investigació, etc.; una reforma urbana que permetés avançar en la solució del problema de l'habitatge i en la millora de les condicions d'habitabilitat de les ciutats amb costos menors. El govern franquista està, però, paralitzat, lligat de mans pels interessos anacrònics que defensa i pel temor a les grans masses en lluita. No gosa frenar la inflació per l'augment d'atur que això pressuposa i per la por a les lluites obreres, però la pròpia inflació és generadora de tensió, l'alça del cost de la vida és escandalosa i erosió na els ingressos de funcionaris, professionals, jubilats, etc. Mesures reactivadores accelerarien encara més el procés inflacionari; però els empresaris veuen que, malgrat que no es frena la inflació, tampoc la reactivació no està a l'horitzó. En Trias Fargas, dirigint-se a la burgesia, reconeixia a "La Vanguardia" que el "cost de la llibertat" té una factura: la reforma fiscal que permetti de finançar a través de l'Estat els grans serveis que la nostra societat requereix. La reforma agrària és una necessitat que permetria crear un més ampli mercat interior a zones deprimides i abaratiria el costell de la

compra per disminució dels preus actuals, artificialment subvencionats. Fins i tot els empresaris catalans del Cercle d'Economia reconeixen, en un article del 15 de març titulat "La Agricultura: un cuello de botella del desarrollo español", la necessitat d'arraconar la tradicional política agrària del règim.

Davant d'aquesta situació, és urgent accelerar el final de la dictadura per tal d'establir les bases que permetin d'acabar amb les irracionalitats econòmiques que avui imposa el règim i abordar realment la solució dels problemes del país, en un marc que faciliti la participació de tots els sectors socials i tots els pobles d'Espanya. Cal, a més a més, que els treballadors s'organitzin de cara a la lluita contra l'intent franquista de fer recaure una vegada més sobre les seves costelles el pes de les dificultats i errors la responsabilitat dels quals recau, en definitiva, sobre la política dictatorial.

E. Codina

AMENAÇA CONTRA LA NATURA

Ha passat fa poc a les Corts el projecte de Llei d'Espais Naturals Protegits, que ha suscitat la inquietud i indignació de científics, universitaris i fins i tot funcionaris dels Ministeris.

A la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona s'ha denunciat el caràcter regressiu del projecte, no sols en relació als altres països europeus, sinó també respecte a les normes fins ara vigents a Espanya.

Els crítics del projecte indiquen que: 1) Només es refereix a la protecció de parcs naturals o reserves, i no a l'entorn físic en general, concretament a la contaminació i degradació del medi natural. 2) No parla per a res de la protecció dels llits dels rius ni de l'atmosfera. 3) Només contempla la protecció i no la promoció del medi natural. 4) Exigirà una llei aprovada per les Corts en cada cas i limita, per tant, l'autonomia de l'Administració local i la necessària flexibilitat.

En la seva redacció no s'ha tingut en compte un estudi exhaustiu de les negociacions europees sobre la qüestió fet per l'ICONA (institució oficial).

Aquest projecte, si prospera, pot fer empitjorar encara més el medi, ja avui dramàticament degradat en alguns llocs. És una manifestació més del menyspreu de la dictadura per la riquesa col·lectiva, pels interessos i la integritat física del país; és alhora una expressió de l'egoisme i avidesa dels sectors més reaccionaris d'una oligarquia condemnada per la història que, com a tal, fa veu el lema: "Després de mi, el diu vi!"

Manifest de la reconciliació

Amb aquest títol, la Junta Democràtica d'Espanya ha fet públic un important document, lliurat simultàniament a la premsa a Madrid, Barcelona, València, Sevilla i París el passat 11 d'abril.

L'esmentat document analitza la situació política, exposa la trajectòria seguida per la Junta a partir de la seva constitució l'agost passat i -després de raonar la necessitat d'un acte de ruptura democràtica de les lleis polítiques de la dictadura, que obri simultàniament a totes les classes i categories socials al procés constituent de l'Estat democràtic"-, conclou així:

"El moment de la ruptura democràtica", malgrat la seva evident proximitat, no pot ser fixat a data certa, com si es tractés d'un cop d'estat. Però pot ser accelerat per la voluntat i la capacitat d'acció política de les organitzacions i forces socials promotores de la democràcia. D'aquí la urgència que s'integrin a la Junta Democràtica d'Espanya -que resta oberta sense haver adoptat cap acord d'estructura orgànica- les formacions polítiques i plataformes democràtiques que encara no ho han fet. En conseqüència: per tal d'impendir la continuïtat de la política econòmica de la "desocupació inflacionista" acceptada pel Govern (com anunciï la darrera dimissió i canvis ministerials), per tal d'impendir la continuïtat de l'allament internacional d'Espanya i per tal d'impendir la continuïtat de la ficció d'un Estat que no correspon jurídicament i políticament a la realitat social, la Junta Democràtica d'Espanya, estimant que els poders democràtics de la societat superen els poders reaccionaris, crida tot el poble espanyol, totes les classes socials, perquè accelerin el moment i trobin la forma de la "ruptura democràtica" del Règim, participant en les següents accions de RECONCILIACIÓ NACIONAL:

"1. Les Juntes Democràtiques, als seus respectius àmbits i sota la seva total autonomia, convocaran i coordina-

ran tota mena d'acció política o social capaç de moure pacíficament les masses devers objectius concrets d'interès per al conjunt de la població o per a sectors determinats d'ella, que puguin ser compartits per les classes socials oposades sense renunciar a les seves respectives motivacions o accions de classe.

"2. L'Assemblea de Catalunya, la Plataforma Unitària Basca i la Junta Democràtica de Galícia, són invitades a conèixer a aquesta convocatòria amb les accions democràtiques peculiars de la seva identitat nacional, sota el signe polític de la restauració dels Estatuts d'autonomia, "dins de l'Estat espanyol".

"3. Les Juntes Democràtiques regionals són cridades a convocar també accions d'identitat regional, sota el signe polític de la restauració democràtica del poder regional dins de l'Estat espanyol.

"4. La Junta Democràtica d'Espanya, en el moment que determinin les accions parcials a què es refereixen els punts anteriors, convocarà i coordinarà a tot el territori espanyol una jornada d'acció democràtica, d'abstenció cívica de tota mena d'activitat laboral i empresarial, tant en el sector privat com en el sector públic, sota el signe polític de la RECONCILIACIÓ NACIONAL."

Estem segurs que els comunistes catalans s'esforçaran per difondre a tot arreu aquest document, que ha d'ajudar-nos a aconseguir que el poble de Catalunya estigui present a les accions que la Junta invita a promoure amb la perspectiva d'arribar a una "jornada democràtica" -equivalent pel seu significat a la Vaga Nacional preconitzada pel nostre Partit- i que facilitarà la incorporació de les forces de l'oposició catalana a l'alternativa democràtica general que la Junta propugna i representa.

Reunió bilateral entre l'Assemblea de Catalunya i la Junta Democràtica d'Espanya

COMUNICAT:

Reunides la Comissió d'Enllaç de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya i una representació de la Comissió Permanent de la Junta Democràtica d'Espanya, després d'intercanviar diverses informacions i opinions sobre la situació política actual, han considerat:

- 1) L'interès d'ambdues representacions en la reunió que han tingut i en les conseqüències que se'n poden derivar per a l'enfortiment per la lluita democràtica.
- 2) La conveniència d'afavorir la creació i l'enfortiment d'organismes unitaris en la lluita per les llibertats democràtiques.

I acordem:

- 1.- establir la continuïtat d'aquestes reunions.
- 2.- difondre aquest comunicat en castellà i en català.

Març del 1975

Indoxina cap a la llibertat total

La derrota de l'imperialisme a Indoxina es consuma. Tota la poderosa màquina de guerra dels Estats Units ha esdevingut impotent davant d'uns pobles decidits a lluitar aferrissadament per la seva llibertat i independència, sostinguts per la solidaritat dels pobles de tot el món. La victòria alliberadora a Indoxina és un fet polític de gran transcendència històrica, que afebleix les posicions de l'imperialisme a tot el món i enforteix el gran front de la pau i de l'alliberament dels pobles i dels homes. És el cop més fort que l'imperialisme ha encaixat d'any ençà.

A Viet-Nam del Sud i a Cambodja les forces patriòtiques avancen a pas de gegant. El titella dels inanis a Cambodja, Lon Nol, ha fugit ja. A Saigon hom demana la dimissió de Van Thieu per tal de poder acabar una guerra que dura decenni.

Una vegada més les forces revolucionàries de Viet-Nam i Cambodja ens donen un preciós exemple. L'ofensiva allibera dora ha estat ajornada fins al moment en què podia desfermar-se amb garanties que el poble patís el menor mal possible. És una guerra imposada per l'imperialisme, mai desitjada. Una guerra per la pau. El Front Nacional d'Alliberament de Viet-Nam del Sud i el Front d'Unitat Nacional de Cambodja i els respectius Governos Revolucionaris Provisionals, protagonistes d'un avanç victoriós espectacular, busquen tanmateix la negociació, la demanen i l'ofereixen cada dia. A Viet-Nam del Sud, les províncies alliberades són regides per una administració tripartita i les propietats particulars són respectades. No hi ha represàlies. L'objectiu és alliberar la pàtria, reconciliar-la i reconstruir-la.

La llibertat de Viet-Nam i de Cambodja està propera. És un triomf per a tots els pobles del món i tots hem de posar el nostre esforç per garantir la llibertat i la pau a Indoxina.

Un grup de civils conversa amb els soldats de l'Exèrcit d'Alliberament, després de la conquesta de Hue.

SEAT: eleccions sindicals i solidaritat

Després de les darreres lluites hi ha dos objectius que exigeixen l'atenció de tots els treballadors de SEAT i que presideixen els seus esforços: Preparar una candidatura obrera representativa i compromesa i dur-la a la victòria en les properes eleccions i, d'altra banda, però lligat fortament a aquest primer objectiu, prosseguir la lluita per la readmissió dels 341 acomiadats.

En l'esforç actual per multiplicar les accions, per petites que siguin, per coordinar-les, per tornar a fer assemblees i reunions a cada taller, l'objectiu central és, alhora, tant la designació democràtica dels representants obrers, com la discussió del programa en base al qual han de presentar-se.

A SEAT hi ha homes preparats que són, o poden ser, veritables dirigents i que poden oferir una clara alternativa obrera en les properes eleccions. L'anterior lluita per la representativitat real té així una forma concreta i importantíssima de manifestar-se.

El moment de les eleccions i tota l'activitat que les prepara són les ocasions més clares per a posar damunt la taula, i amb força, la plataforma reivindicativa dels 18 punts, encara no aconseguida, i ressaltar d'entre ells: L'armistia sindical i política i especialment la READMISSIÓ com objectiu que, per damunt de tot, cal imposar. La garantia del lloc de treball davant de totes les amenaces de reduccions i reajusts. L'efectiva imposició dels drets obrers i sindicals...

La importància d'aquestes eleccions és prou evident. Per això cal combatre fermament dos greus perills. El primer és el refús a la participació electoral que es nota entre bastants treballadors. És una expressió de refús a l'Organització Sindical pel paper negatiu i antiobrer que ha jugat durant les lluites de SEAT. Però és també una actitud que, si bé pot ser comprensible, no és conseqüent amb els interessos veritables dels treballadors de SEAT en un moment en què la seva lluita necessita reorganitzar-se i conquerir plataformes més àmplies i sòlides. Caldrà, doncs, una audaç i pacient tasca de discussió i explicació dins i fora de l'empresa.

L'altre perill, menys important si es vol, però que no pot menysprear-se, és la preparació, per part de l'Organització Sindical i de l'empresa, d'una candidatura "grogna" integrada per treballadors de més o menys bona fe, però no compromesos activament ni amb la lluita de SEAT ni amb les seves més importants reivindicacions. L'experiència de jurats ja no solament venuts a l'empresa sinó febles i indecisos és prou clara com per a impedir que aquesta can-

didatura s'imposi.

L'altra qüestió urgent és la solidaritat. Aquí s'ha fet molt, però resta encara molt més per fer.

La solidaritat econòmica amb SEAT té xifres molt elevades. Gairebé sis milions de pessetes han estat recollits i distribuïts a raó de 5.000 pessetes mensuals a cada acomiadat. Malgrat tot, això és insuficient. Avui només queden en caixa 130.000 pessetes i únicament un gran esforç de tots els treballadors i de tot el poble pot continuar fent possible la subsistència econòmica d'uns homes que, per ser acomiadats de SEAT, troben grans dificultats al moment de buscar treball.

Cal que també s'intensifiqui la solidaritat combativa. Les accions portades a terme per treballadors i veïns de Sant Boi o Santa Coloma arrencant protecció oficial de l'Ajuntament són un exemple a generalitzar. La conquesta d'una caixa de solidaritat permanent als locals de la CNS de Via Laietana cal que es transformi, no tan sols en un centre de recull de diners, sinó de presència activa de delegacions de treballadors, d'estudiants, de veïns de les barriades... fent així evident que l'objectiu de readmissió dels acomiadats de SEAT és una lluita de tot el poble contra la repressió, pels drets sindicals i polítics i per la llibertat.

PEGASO: comitè de control obrer

Arran d'un accident que va costar l'amputació de la mà esquerra a un company degut a les condicions deficientes de seguretat, els treballadors van decidir d'organitzar, nosaltres mateixos, la seguretat a la fàbrica. Per a aquest fi, a partir d'assemblees i reunions àmplies per seccions i línies, foren elegits un representant per cada secció per tal de constituir el COMITÈ DE SEGURETAT I HIGIENE.

Aquest comitè ha quedat compost per 28 companys a la Sagrera i 18 a Zona Franca. Per a les qüestions tècniques fou elegida una Permanent de 10 representants, 5 per cada factoria.

Des d'aquell moment, tot i que el comitè, per motius difícils de precisar, no està encara "legalitzat", ve funcionant, amb la força que li dona la participació total del conjunt dels treballadors de la fàbrica. I l'empresa no hi posa massa inconvenients. En aquest temps tan breu ja han estat resolts nombrosos problemes que estaven pendents.

De cara a les properes eleccions sindicals, creiem que aquesta experiència pot ser model per preparar-les de forma unitària. Hi ha l'intent d'abordar les eleccions sobre la base d'erigir una candidatura Àmplia, Democràtica i Representativa. Amb aquest propòsit s'ha distribuït una enquesta, es fan discussions en assemblees, reunions, etc., per tal de fer anar endavant aquesta candidatura i, a partir d'aquí, elaborar un programa que expressi les aspiracions del conjunt dels treballadors de Pegaso.

Corresponsal.

OLIVETTI: obrers i veïns plegats

Vàries entitats legals del Poble Nou varen aconseguir, fa unes setmanes, una entrevista formal amb la direcció de l'empresa Olivetti per tal de sol·licitar la readmissió dels acomiadats. No ho hem de considerar com un fet allat més. Aquest esdeveniment forma part d'un dels aspectes més nous potser de la ja llarga lluita d'Olivetti: la seva constant projecció cap al barri.

Es tant projecció àmplia, transformada, en certa forma, en suport de masses per l'explicació dels vaguistes als carrers i mercats de la zona, com relació dels dirigents obrers més caracteritzats amb les entitats i personalitats representatives del barri. Hi va haver alhora la solidaritat amb l'acció obrera (recollida de diners, cartells, circulars informatives, articles a "4 Cantons", homilies parroquials, assessorament jurídic des de la vocalia laboral ...) i la convergència d'objectius, plag-

mada en un document signat per nou entitats de la zona en el qual s'aborden les solucions polítiques de fons a dret a la representativitat, necessitat de democràcia i diàleg a tots els nivells.

En tot cas és aquesta una lluita obrera que tracta d'arrelar al barri i troba un clima favorable; que aixeca simpatia i solidaritat entre els veïns i propicia la convergència entre diferents sectors. El resultat, encara incipient, no és pas casual ni momentani; ben al contrari, reflecteix la maduresa de les condicions per a la Vaga Nacional.

El 19 d'abril expira el termini que té l'empresa per a pronunciar-se sobre la sentència de READMISSIÓ. La unitat d'obres i veïns és, en qualsevol cas, a més a més d'una pressió actual, la millor garantia per a aconseguir una gran victòria.

Mobilització dels d'Arts Gràfiques

Continua el procés d'assemblees, a l'Organització Sindical de Barcelona, dels enllaços i jurats de tota la província. Estan en conflicte col·lectiu els tres convenis del sector: Arts Gràfiques, Manipulats de paper i cartó i Editorials. Davant de l'actitud tancada de la patronal, els treballadors varen acordar, en la passada assemblea del dia 21 de març, donar un marge fins el dia 8 d'abril perquè fossin tingudes en compte les seves reivindicacions. Es va acordar que, en cas contrari, es faria un atur d'una hora a tota la província i es va convenir una nova assemblea per al dia 7 en la qual s'havia de revisar l'acord i l'organització concreta.

Arribat el dia 7, varen participar a l'assemblea prop de 700 treballadors. Després d'un llarg debat es va acordar mantenir-se en les peticions, els eixos fonamentals de les quals són: 40 hores setmanals, 5.000 pessetes d'augment lineal, jubilació als 60 anys, 30 dies de vacances, cent per cent de la seguretat social a càrrec de les empreses, etc. Igualment l'assemblea, que va romandre tancada simbòlicament als locals de l'Organització Sindical, va elegir una comissió de quatre companys que, com a delegada dels tancats, es va entrevistar aquella mateixa tarda, a las 5/30, amb el Ministre de Treball, al qual van plantejar la situació i les exigències dels treballadors. El Ministre es va comprometre que es dictaria laude en 5 dies i que aquest laude recolliria les reivindicacions. L'assemblea, en prova de bona voluntat, va acordar concedir aquest marge posposant l'atur, per demostrar així que la situació actual és fruit de la posició tancada de la patronal. Va quedar convocada una nova assemblea per al dia 21, dilluns.

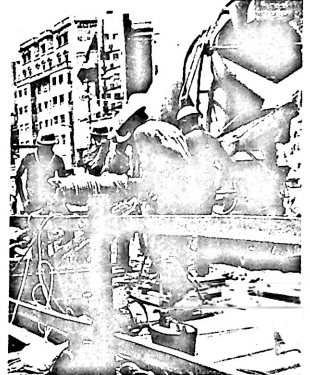
Lluites i victòries a la Construcció

A les obres de l'autopista Sabadell-Terrassa els treballadors han aconseguit: eleccions sindicals, IRTF a càrrec de l'empresa (que vol dir de 1.600 a 3.000 pessetes al mes per als treballadors), augment de 100 pessetes al dia per als peons i 60 per als oficials, elecció del comitè de seguretat i higiene. Després de la darrera paga els treballadors han recaptat 31.600 pessetes per ajut a la vídua d'un treballador, mort en accident, l'enterrament del qual fou un extraordinari exemple de solidaritat proletària.

A "Construcciones y Contratas" l'empresa pretenia fer la tipunada amb unes eleccions fantasmes, teòricament fetes a les oficines centrals de Barcelona. Els treballadors, tècnics i administratius han denunciat la maniobra i ja s'han convocat autèntiques eleccions.

A Agronan de la Zona Franca els treballadors fan vaga des de fa alguns dies. Exigeixen la readmissió d'uns companys acomiadats, l'anul·lació de diverses sancions, 5.000 pessetes de salari a la setmana i condicions de seguretat i higiene.

S'han fet assemblees de càrrecs sindicals a Martorell (50), Cornellà (40) i Manresa. A les dues primeres es varen discutir i aprovar els 19 punts de l'avantprojecte del conveni. A Manresa es varen aprovar també alguns dels punts principals.

Va endavant el procés d'elecció de treballadors perquè formin part de la comissió deliberadora. Fins ara s'ha concretat ja a obres de Construcciones y Contratas (Martorell i Bonanova), Copisa, Portolés (Vallirana), Agronan (Zona Franca), Autopista Sabadell-Terrassa, C. Serrano (Badalona) i en assemblees als sindicats de Barcelona i Matró.

Alguns dels principals punts dels 19 de l'avantprojecte són: Garantia de llocs de treball per a tots els treballadors del ram. Salari mínim de 5.500 pessetes setmanals per 40 hores de treball en 5 dies. Cent per cent del salari real en cas d'atur, accident, malaltia, viduitat. Fixos de plantilla als 15 dies. Tres pagues de trenta dies a salari real i 30 dies de vacances. Amnistia. Anul·lació de l'article 103. Drets de vaga, assemblea, reunió, associació i expressió.

Una lluita per la llibertat d'expressió

L'escalada governamental feta d'expedients administratius, multes, segrests, suspensions de periòdics i revistes, en la seva rabiosa marxa intimidatòria, ha introduït una nova sanció en la ja extensa panoplia: l'empressonament.

Els fets són coneguts: El dia 25 de març "El Correo de Andalucía" titulava: "Destfi: Portugal? 7.000 homes desembarquen a Rota". L'endemà, malgrat els desmentiments tant de la Direcció General de Coordinació Informativa, d'inserció obligatòria, com de l'ambaixada USA, el periòdic sevillà repetia la notícia, complint així amb la funció informativa i d'alerta de l'opinió pública que ha de jugar la premsa.

Després del parèntesi de Getnana Ganeta, el senyor Federico Villagrán Austiello, director del diari, és tancat a la

presó sense més ni més.

Enmordassar, però, els homes que viuen avui aquí, en aquesta sofrerta Pell de Brau, ja és superior a les forces d'un règim que, per caduc, és acabat: Unànime solidaritat dels periodistes espanyols a través de les Associacions de la Premsa, cartes, telegrams, etc., reclamen la llibertat immediata del senyor Villagrán; manifestacions a la Universitat de Sevilla encapçalades per la Junta Democràtica Universitària; llurament d'una petició, que reünia més de 4.000 signatures, al cardenal Bueno Monreal per una delegació de més de mil persones concentrades davant del Palau Arquebisbal; visita del cardenal a l'empresonat...

El dissabte dia 5, atur de mitja hora de totes les redaccions dels diaris

barcelonins -incloses les de "Solidaridad Nacional" i "La Prensa" i de les agències "Cifra" i "Europa Press".

Per fi, el dia 7, llibertat provisòria del director d'"El Correo de Andalucía", acollit a la porta de la presó per una ovació.

Aquesta batalla per la llibertat d'informació és un moment important del combat de tota la societat per la convivència democràtica.

Els redactors de "Treball" se senten plenament solidaris de la intensa lluita dels seus col·legues de la premsa autoritzada i volen afegir la seva veu a la clamor general: Fora sancions! Llibertat d'expressió!

Vida del Partit

Publiquem la salutació del company Gregori López Raimundo al Ple de l'organització comarcal d'Osona, del qual informàvem al número anterior.

Al Ple del PSUC de la Comarca d'Osona

Envolguts companys:

Es per a mi un motiu d'especial satisfacció tenir ocasió de dirigir-vos aquestes ratlles de salutació que m'estic segur tradueixen el sentiment del Comitè Executiu i del Comitè Central del PSUC, de tots els comunistes catalans.

El vostre Ple, pel mateix fet de celebrar-se, constitueix una victòria democràtica i revolucionària de gran significació. Demuestra que la lluita antidiatorial, pels drets nacionals del nostre poble, per la llibertat i el socialisme, no és ja un fenomen exclusiu de les zones de gran desenvolupament industrial o de més gran densitat obrera, sinó que s'estén progressivament a tot Catalunya. I subratlla que el PSUC creix i es consolida com a "partit nacional català", com a "partit polític de la classe obrera", com a "unió voluntària i combatent, basada en el marxisme-leninisme, dels lluitadors avançats de la classe obrera, dels camperols, dels estudiants, dels professionals i intel·lectuals, de les forces del treball i de la cultura de Catalunya".

La vostra reunió es fa en un moment de debilitament extrem del poder dictatorial, d'avanç decidit del diàleg i la convergència entre les forces d'oposició devers la concreció de l'alternativa democràtica que propugnen la CCFPC i l'Assemblea de Catalunya i que prefigura la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA, en un moment d'extensió impetuosa de les lluites de masses cap a la Vaga Nacional indispensable per a imposar el canvi democràtic.

Aconseguir que aquest procés culmini com més aviat millor constitueix avui la tasca essencial dels comunistes, de tots els lluitadors revolucionaris, de tots els amants de la llibertat.

El canvi democràtic suposarà l'obertura d'un període constituent, sota la direcció d'un Govern Provisional de Reconciliació Nacional, que permetrà als pobles d'Espanya decidir lliurement el règim polític futur. A Catalunya el canvi comportarà la instauració d'un Govern Provisional de la Generalitat i el restabliment de les lleis i prerrogatives de l'Estatut Autonòmic de 1932 com a març legal provisional i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació del poble català.

El canvi democràtic és, també, una condició indispensable per a l'avanç posterior cap al socialisme dels pobles d'Espanya.

Per tot plegat estic segur que el

La clandestinitat en l'etapa final de la dictadura

A l'apartat d) de l'article tercer del capítol II dels Estatuts del PSUC, on es parla dels deures dels membres del Partit, es diu: "guardar zelosament els secrets de l'organització del Partit, que en un període de clandestinitat són sagrats; tenir una actitud vigilant davant de les activitats de l'element..." (El subratllat és meu).

A l'informe del Comitè Executiu davant del II Ple (ampliat) del C.C. del PSUC, del 30 de juliol de 1974, que va ser aprovat, es diu, després d'assenyalar les normes sobre la vigilància revolucionària pel que fa als ingressos de nous militants:

"De la mateixa manera, la sortida del Partit a la superfície no cancel·la la necessitat de mantenir les regles conspiratives en tot allò que es refereix a la instal·lació i funcionament de l'aparell de propaganda, l'organització de les reunions clandestines i el manteniment dels secrets del Partit.

"No podem oblidar que la dictadura dedica quantiosos mitjans a perseguir-nos i que descobrir i colpejar els comunistes és la principal tasca de la Brigada Política-social." (El subratllat és meu).

Durant els darrers anys estem assistint a la decadència del règim franquista. Veiem que l'oposició es consolida i amplia. Es crea i actua una cosa tan important com és la Junta Democràtica. El franquisme es debat en crisi darrera crisi, sense poder resoldre les seves contradiccions, els enfrontaments i les necessitats de tota mena que la realitat i les exigències i lluites de les masses li imposen.

En aquestes condicions, ens envaeix, a tots els antifranquistes i principalment els comunistes, una barreja d'eufòria, contentament i satisfacció, perfectament i humanament explicable.

Però això ens mena, a voltes, a no tenir prou en compte que el règim encara disposa del poder i de l'aparell repressiu, que empra, de manera especial, contra nosaltres i les nostres activitats.

Aquest aparell repressiu sap distingir aquells qui ha de reprimir amb preferència. I, també, quines formes de repressió ha d'emprar, d'acord amb el mo-

del vostre Ple es proposarà, com a objectius principals, intensificar la participació de la vostra Comarca al combat general pel canvi democràtic i a l'esforç per fer del PSUC un gran partit revolucionari de masses, capaç de conduir la classe obrera i el nostre poble a la llibertat i al Socialisme.

Rebeu salutacions comunistes de

Gregori López Raimundo

Març de 1.975.

ment polític.

Això ens ha de fer comprendre la necessitat de tenir sempre en compte els advertiments que hem assenyalat al principi. Intensificar els nostres esforços per engrandir el Partit, sí; Organitzar i impulsar la unitat i la lluita, sí. Però tot preservant les nostres activitats de possibles cops policíacs.

Com? Tenint sempre present la realitat de la situació d'una organització o d'un treball. No hem de caure en lleugeres ni descuits. No hem de deixar que la impaciència ens menii a infringir les normes de clandestinitat.

Quines són les normes de clandestinitat? La primera i més important, no caure en la confiança ni en la rutina. Tenir cura i revisar-ho sempre que calgui, i cal molt sovint- de les persones, les cases, les formes de treball en què l'organització i la propaganda del Partit recolzen. Tenir-ne cura vol dir tractar cada un d'aquests elements com una cosa sense la qual no podem fer el treball, com una cosa imprescindible sense la qual no podem lluitar; estar sempre al corrent dels problemes personals, familiars, de salut, professionals, etc., d'aquells qui ens ajuden. Preveure, per endavant, els canvis que puguin convenir i comptar amb d'altres persones, altres cases, altres suports, per tal de no haver de resoldre les necessitats imprevistes infringint les normes de clandestinitat esmentades.

El Partit s'ha compromès a triplicar el nombre dels seus membres. El Partit s'ha compromès a editar i distribuir setmanalment MUNDO OBRERO i a augmentar notablement la distribució de TREALL, NUESTRA BANDERA i NOUS HORIZONS. Podem fer aquestes tasques en les condicions de clandestinitat de l'etapa de decadència de la dictadura? Ben segur que sí! A condició de ser més exigents amb nosaltres mateixos i amb les organitzacions del Partit, començant pel Comitè Executiu, passant per cada comitè comarcal, local, de barri, de sector, de lloc de treball, per acabar en cada companya. A condició de controlar bé cadascun el seu propi treball i el dels altres.

V.F.

200 milions per a Mundo Obrero diari

El Comitè de la zona de Gavà-Viladecans-Sant Boi-Castelldefels, després d'haver discutit la companya de M.O. diari, fa una aportació de 24.455 pesetes del seu fons de retencions.

Ha mort el company Portolès

L'igualitarisme de la mort se'n emporta els vells amics i companys revolucioaris. Aquest mes de març passat -"març marçot..."- li ha tocat el torn al company Miquel Portolès, membre i fundador del nostre PSUC, un abnegat i ferm comunista.

Miquel Portolès, que ja tenia més de 70 anys, ha mort a Varsòvia on vivia exiliat. Encara no havia complert els 15 anys de la seva vida que ja en Portolès pertanyia al Sindicat de la Construcció de la CNT a Barcelona, dins del qual fou un destacat militant. Hi lluità sempre als primers rengles, tant si es tractava de lluites econòmiques reivindicatives com de lluites polítiques; és a dir, d'aquestes lluites polítiques que la burgesia i l'Estat de la burgesia mai no volen permetre que els treballadors en siguin protagonistes. Però Miquel Portolès en fou sempre de protagonista, i tots aquells que el coneixíem el veíem sempre complir el seu deure revolucionari lluitant als llocs de més perill durant el tràgic terror de Martínez Anido, de Bravo Portillo i del Baró de Koenig.

Cercat a mort pels pistolers d'Anido i per la policia durant la dictadura de Primo de Rivera emigrà a França, on va viure i treballar tot lluitant en els cercles cenetistes de l'emigració. Retornà a Barcelona i s'integrà de nou a la lluita, però aquesta vegada integrat en el moviment "trientista" i en els Sindicats de l'oposició, fins que l'any 32 -ja durant la República-, quan veí que molts dels companys d'aquests dos moviments s'afiliaven als diversos partits i organitzacions obreres de Catalunya, Miquel Portolès, junt amb Roldan Cortada i altres militants del Sindicat de la Construcció, ingressaren a la Unió de Treballadors i a la Federació Catalana del PSOE.

Vingué la sublevació militar feixista i Miquel Portolès lluità vigorosament pels carrers de Barcelona per així fer-la i s'integrà després a les tasques de direcció del Sindicat de la Construcció de la UGT. Quan el seu amic i company Roldan Cortada fou assassinat quan complia funcions de secretari particular del qui subscriu a la Conselleria de Justícia de la Generalitat, en Miquel Portolès el va substituir en el mateix càrrec. Però quan l'exèrcit republicà de Catalunya va necessitar més combatents, en Portolès demanà a la direcció del PSUC que el deixés anar al front, la qual cosa li fou atorgada, on hi lluità fins al darrer moment.

A França, Portolès va conèixer els camps de concentració i les presons. I malgrat aquesta persecució, en Portolès, com milers de companys catalans i espanyols va lluitar en els primers rengles de la Resistència francesa amb heroïcament com ho féu a Espanya. Però ho vull copiar d'una carta que d'ell conservo i que m'escrigué el 16 d'agost de 1974:

"Jo -escriu- vaig ser detingut per la gendarmeria francesa el març de 1943 i condemnat per un Tribunal especial a

quatre anys de presó. Complint condemna a la Central d'Ysses es varen produir dues revoltes a l'interior de la presó, la segona armada. Jo era responsable a la Central del grup espanyol, uns 50 companys. Com a resultat d'aquesta revolta ens varen afusellar 12 companys, entre ells dos espanyols. Dos mesos després de la revolta els alemanys varen traslladar tota la població al camp de triatge de Compiègne, on formaven les expedicions per als camps nazis. Jo vaig sortir en una de les darreres expedicions cap al camp de Dachau en un tren que, de dues mil i 'pico', varen morir durant el viatge 800 persones. L'anomenem el tren de la mort i això tingué lloc el juliol de 1944 quan els exèrcits dels aliats havien desembarcat al Sud de França. Vaig estar al camp nazí de Dachau des del juliol del 45 fins el maig del 45."

Portolès fou, doncs, també a França, un dels molts herois comunistes catalans i espanyols de la Resistència francesa. Però per aquesta cosa que en solen dir "ironia del Destí", quan es va acabar la lluna de mel dels governs francesos amb els herois catalans i espanyols que s'integraren a la Resistència francesa, un govern francès, del qual formava part el socialista Jules Moch, va deportar a Algèria i a Còrsega centenars de comunistes catalans i espanyols.

Entre els catalans hi havia el nostre estimat amic i company Miquel Portolès, mort el mes de març exiliat a Varsòvia.

Descansa en pau, amic i camarada Portolès. El teu coratjós i generós exemple, ens servirà de guiatge per a fer encara més ferma i efectiva la lluita dels comunistes per una Espanya lliure i democràtica, per una Catalunya recobrada, per una amnistia que trenqui les portes de presons i exilis.

R. Vidiella.

Guerra a la cultura

Ha arribat a les nostres mans el text complet d'una ordre del General en Cap de l'Estat Major de la IV Regió Militar, adreçat a totes les unitats sota la seva jurisdicció, que tradum tot seguit i que oferim als lectors com una peça de museu que demostra com, en el cap d'alguns brètols amb uniforme militar, s'ha quedat encastat el "fuera la inteligencia" d'en Millán Astray.

Diu el paper:

"Davant de les freqüents consultes a aquest E.M. sobre mesures a prendre per evitar l'existència de llibres i revistes a les taquilles del personal de Troja que poden ser inconvenients per a la moral o disciplina, per Ordre del Sr. Ministre comunico a V.E. que l'esmentat personal no ha de guardar altres efectes que els de vestuari, equip i ús personal, encara que excepcionalment poguessin tenir aquells llibres d'estudi acreditats exclusivament com a textos oficials que pugui necessitar qui sigui estudiant.

"La qual cosa comunico a V.E. per al seu coneixement i compliment. S'ha d'exposar, de forma ben visible, als locals de la Unitat i dormitori de la Tropa, el següent advertiment:

"A les taquilles del personal de Troja no s'han de guardar altres efectes que els de vestuari, equip i ús personal. Excepcionalment podran tenir aquells llibres d'estudi acreditats com a llibres de text els qui siguin estudiants.

"La qual cosa comunico per al seu coneixement i compliment."

Alto a la repressió contra els presos!

Ens arriba la notícia que, aquests dies passats, a la Presó Model de Barcelona, un oficial de presons es va enfrontar amb un pres polític, en BARTRES, a la 5ª Galeria. El pres polític, ensangonat, va ser passejat davant dels altres presos "per avis i escarment". Aquesta brutal repressió, aquesta actitud feixista d'alguns funcionaris, va originar la indignació dels altres presos polítics i comuns i es va produir una protesta i es va nomenar una delegació per a parlar amb el subdirector de la presó, el qual va assegurar que tot

es solucionaria sense càstigs.

A la nit, 21 presos, 18 comuns i 3 de polítics, varen ser conduïts a les cel·les de càstig com a represàlia i encara hi són a l'hora d'escrivir aquestes ratlles.

Cal exigir que s'anul·lin les sancions i que surtin de cel·les els castigats! Cal imposar el càstig dels funcionaris que empen la violència contra els presos!

AMNISTIA!

El XIV Congrés del Partit Comunista Italià

La immensa sala dels Esports de Roma ha estat durant una setmana, en porcions reduïdes, la representació fidel del que és el Partit Comunista italià a escala de tot el país. Mil dos-cents de legats representant més de 1.600.000 militants; una discussió profunda, apassionada i democràtica sobre les grans qüestions que afecten el país, les masses populars. Un comici de dimensió nacional portador d'una gran força i esperança per al moviment obrer i democràtic italià i una aportació valuososa per al moviment obrer europeu. Del XIV Congrés del P.C.I., se'n pot dir això i moltes més coses.

Itàlia viu les conseqüències nefastes d'una profunda crisi econòmica, política i social. La desorganització i la corrupció afecten diversos estaments de la societat. La Democràcia Cristiana es debat enmig de grans contradiccions internes: forces i organitzacions catòliques s'han desplaçat cap a l'esquerra. Una part del cos electoral també se n'ha distanciat i exerceix una pressió cada vegada més forta dins del partit d'en Panfani i encara que el desenllaç d'aquesta crisi sigui incert, no es pot descartar que aquesta pressió, a la llarga, acabi fent prevaler orientacions democràtiques. Per això, el P.C.I., alhora que desplega a fons una acció al si de les masses i impulsa una tasca política i ideològica entre els catòlics en general, no renunça a buscar una relació positiva amb la Democràcia Cristiana.

No és casual que en aquest context la celebració del Congrés del P.C.I. i les orientacions que n'han sortit per a reforçar la unitat i l'acció per a la salvació i el renaiement d'Itàlia hagin tingut un ressò extraordinari. La preparació del Congrés, de fet, ha estat un debat nacional amplíssim en què, juntament amb els comunistes, han participat milions de treballadors i democràtes. Ha estat també motiu de confrontació amb d'altres forces polítiques.

Al centre de tota la discussió, s'ha situat la proposta de l'anomenat "compromís històric", que, com ha dit Enrico Berlinguer, "no cal entendre només com la proposta d'un nou Govern o d'una nova majoria amb els comunistes. Aquest té un aspecte certament no gens secundari. Però la política del "compromís històric" és, d'una banda, quelcom més que una fórmula nova de Govern i, d'altra banda, vol ser ja avui la indicació d'un mètode d'acció i de relacions polítiques que, tot contribuint a facilitar la solució dels problemes urgents, impulsa els partits i totes les forces democràtiques, al si de les institucions representatives, a d'altres àmbits i a tot el país, cap a la recerca de la comprensió recíproca i l'enteniment".

La delegació del Partit Comunista

d'Espanya, presidida pel company Santiago Carrillo, i de la qual he format part juntament amb el company S. Alvarez, fou acollida amb entusiasme i múltiples proves de solidaritat. La salutació prougué ciada pel company Santiago Carrillo amb rebre aplaudiments calorosos i prolongats, i ha estat àmpliament comentada per la premsa italiana.

La solidaritat amb el P.C.E. i la lliure del nostre poble va estar present en l'Informe del company B. Berlinguer. A tot arreu, parlant amb militants comunistes i d'altres partits italians, amb periodistes i personalitats, hem copsat l'interès amb què són seguits els esdeveniments d'Espanya i com tot hom "sent" la proximitat del final de la dictadura.

Per a mi, també ha estat molt emotiu parlar amb companys de Toró, Milà i Roma que mantenen relacions estretes amb companys i organitzacions del nostre P.S.U.C. i que són defensors incansables de la causa dels pobles d'Espanya, sempre a punt de reaccionar i vibrar per quelcom que duen en el cor i que el Congrés, després, va resumir en dos mots: "SPAGNA LIBERA!".

Teresa Bonet

No a la pena de mort!

Una nova sentència de mort ha vingut a sembrar la inquietud. Condemnat a mort per homicidi el 22 d'abril, Josep Sanjuà lià ha vist confirmada pel Suprem la sentència i espera a la Presó Model de Barcelona el desenllaç. El tribunal té encara 30 dies per examinar si és aconsellable la commutació. Després, un altre breu termini donarà al Cap d'Estat l'opció de commutar en cas que es mantingués ferma la pena. Si no, és l'execució.

El cas ha reactualitzat dramàticament el tema de la pena de mort.

La sensibilització contra la pena de mort ha fet progressos gràcies a la campanya menada actualment, entre altres, per "Justícia i Pau". Però el franquisme no recula, sinó que reacciona amb l'habitual prepotència: durant les darreres setmanes els actes públics previstos a Catalunya entorn de la pena de mort han estat tots prohibits sistemàticament.

No fóra d'estranyar que el govern tingués interès a fer executar en Sanjuà lià per preparar l'estat d'ànim de la gent i fer "empassar" millor a l'opinió pública les eventuals penes de mort a militants polítics, com va passar amb Heinz Chez en ocasió de l'assassinat legal de Salvador Puig Antich.

Els comunistes catalans, decidits a paritidar i abolir la pena de mort, cridem el poble de Catalunya a oposar-se a qualsevol execució, a seguir endavant amb més energia encara la campanya i a mantenir-se vigilant davant del perill de penes de mort contra Genoveva Forest, Antonio Durán, José Antonio Garmendia i altres militants d'ETA i FRAP amenaçats.

El cas Puig Antich va demostrar als més escèptics que el franquisme és capaç de matar. Quan el crim està consumat, ja no hi ha remei. PREVINIEM ELS FETS, NO ESTALVIEM ESPORCS PER IMPEDIR NOVES EXECUCIONS, NOUS CRIMS "LEGALS"!

Portada del butlletí interior de PAX Christi, de març 1975.